

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Pfv.III.20.559/2020/4.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke
Dr. Kiss Gabriella előadó bíró
Dr. Parlagi Mátyás bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője:
Dr. Harci-Kovács Kolos ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője:
Dr. Garadnay Kinga jogtanácsos

A per tárgya: sérelemdíj megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Pécsi Ítéletábla Pf.III.20.015/2020/4.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:
Pécsi Törvényszék 15.P.21.010/2017/52.

Rendelkező rész

A Kúria jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartja.

A le nem rótt 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2016. december 12-én a kerítése előtt – a szemben lévő telken mélyszántást végző személy irányában – ittas állapotban, kezében egy maroklőfegyvernek látszó tárggyal hadonászott és kiabált. Amikor a szántást végző személy kiszállt a traktorból, hogy megnyugtassa, a felperes közölte vele, hogy ő rendőr és fegyvertartási engedélye van.

[2] A rendőrség – bejelentést követően – 15 óra 05 perckor érkezett a helyszínre. A felperes ekkor már a házában tartózkodott, ahonnan csak többszöri felszólítás után jött ki, kezét a háta mögött tartva, ezért a jelenlévő rendőr-főtörzsőrmester felszólította, hogy tegye fel a kezét és menjen ki az utcára, különben kényszerítő eszközt fognak alkalmazni. Erre a felperes a kezét a zsebébe tette és újabb felszólításokat követően is csak annyit mondott, hogy engedélye van a fegyverre, ami a zsebében van. Ekkor az ott lévő rendőr őrmester elővette a

szolgálati lőfegyverét, amely nem volt tűzkész állapotba helyezve és maga elé tartotta. Mivel a felperes a felszólításoknak ezután sem tett eleget, a rendőr-főtörzsőrmester két társával átugrott a kerítésen, hogy elfogja és előállítsa. Erre a felperes kivette a zsebéből a fegyvert és a földre helyezte. Amikor látta, hogy a rendőrök felé közelítenek, a fegyver irányába hajolt, ezért a rendőrök a lehetséges támadás megakadályozása érdekében testi kényszer alkalmaztak: falhoz szorították, a rendőr-főtörzsőrmester a jobb kezét hátra csavarta, a másik kezét a rendőr-őrmester szorította hátra, a harmadik rendőr pedig megbilincselte. Ezután két oldalról két rendőr tartotta, a rendőr-főtörzsőrmester pedig a felperes fejét fogta, „be lett hintáztatva”, és a betonozott járdán földre vitték, majd ruházatát átvizsgálták. A földrevitel során a felperes a térdére esett. Ezt követően az intézkedő rendőrök a házába kísérték, ahol egy székre ültették. Mivel közben rosszul lett, közölte, hogy nem kap levegőt és nem tud lábra állni, a rendőrök mentőt hívtak. A mentőápoló asztmarohamot diagnosztizált, ezért a felperes injekciót, oxigént kapott. Miután jobban lett, a további orvosi ellátásról lemondott. Ezután azonban újabb rohamot kapott, ezért a rendőrök visszahívták a mentősöket, akik ismét ellátták, majd beszállították a helyi klinikai központ sürgősségi osztályára, ahol 16 óra 48 perckor kezdték meg a kezelését.

[3] Az alperes beosztottja 2013. december 13-án a sürgősségi osztályon tájékoztatta a felperest a jogairól és a kötelezettségeiről, aki panasszal nem kívánt élni.

[4] Az ekkor készült röntgenfelvétel a bal sípcsont külső nagygyumó friss törését mutatta. Tekintettel arra, hogy a felperes – kórelőzménye miatt – a műtéti ellátást visszautasította, a törés gipszrögzítését követően otthonába távozott. Mivel azonban fájdalmai fokozódtak, még ugyanazon a napon a mentők visszaszállították a sürgősségi osztályra, ahol konzervatív kezelésben részesült.

[5] A felperes 8 napon túl gyógyuló sípcsont törése a bizonyossággal határos valószínűséggel a rendőri intézkedés foganatosításának napján keletkezett a bal térd külső felszínét ért közvetlen, nagy erejű, tompa erőbehatás következtében. A csonttörés jellege folytán a sérülés bekövetkezte után a felperes járásképtelenné vált, lába nem volt terhelhető.

[6] A felperesnél jelenleg a bal térdízületet érintő mozgásbeszűkülés, instabilitás nem észlelhető, százalékosan kifejezhető egészségkárosodása nem állapítható meg, alsó végtagjának terhelhetősége azonban csökkent, terhelésre térdízülete fájdalmas. Az ebből eredő mozgási nehezítettség, sántítás kialakulásában részoki szerepe van korábban elszenvedett medencetörésének.

[7] A felperes ellen a fenti magatartása miatt indult büntetőeljárásban a bíróság jogerős ítéletével megállapította a bűnösségét garázdaság büntetében, és 3 évre próbára bocsátotta.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[1] A felperes keresetében kérte megállapítani, hogy az alperessel szolgálati viszonyban álló rendőrök a testi kényszer, illetve bilincselés alkalmazásakor bántalmazták, ennek során sérült a testi épséghez, egészséghez és a magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi joga. Ezen felül az alperest 8.000.000 forint sérelemdíjban és járulékaiban kérte marasztalni.

[2] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Indokolása szerint magatartása nem volt jogellenes és felróható sem. További álláspontja az volt, hogy a felperes nem bizonyította sem a jogsértés tényét, sem az alperesi magatartás és az elszenvedett sérelem közötti okozati összefüggést. Kiemelte, a rendőri intézkedés jogszerű volt, a rendőrök betartották a jogszabályi előírásokat, a felperes volt az, aki az intézkedésnek ellenállt. Véleménye szerint a lábtörés nem a rendőri intézkedés alkalmával keletkezett.

Az első- és másodfokú ítélet

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a rendőri kényszerintézkedés során megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, egyben 800.000 forint sérelemdíj és járulékai megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[4] Indokolása szerint a rendőri intézkedés közhatalom gyakorlása keretében valósult meg, ezért a felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:548. § (1) bekezdése alapján érvényesítheti a személyiségi jogsértéssel okozott kár megtérítése iránti igényét. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényben (a továbbiakban: Rtv.) szabályozott panasz jogintézményét azonban nem találta alkalmasnak a bekövetkezett károk elhárítására. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes sikeresen bizonyította az alperes jogellenes magatartását, az alperes ugyanakkor a felróhatóság alól nem tudta magát kimenteni. Rámutatott, a felperes a viselkedésével kirívóan közösségellenes magatartást tanúsított, annak erőszakos, garázda jellege, a fegyverhasználat lehetséges veszélye jogalapot teremtett az alperes célzatos, határozott fellépésére. Hangsúlyozta viszont, hogy az Rtv. 15. § (1) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, a 17. § (2) bekezdése alapján pedig lehetőleg kerülni a sérülés okozását. Úgy ítélte meg, hogy a felperes következetes előadása és az aggálytalan szakértői vélemény az alperessel szolgálati jogviszonyban álló rendőrök elfogulatlanak nem tekinthető tanúvallomásával szemben kellően igazolta felperes tényállítását, azt, hogy a testi kényszer alkalmazása számára aránytalan, súlyos sérülést okozott, amellyel sérült a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi joga. Az alperes rendőreinek egyéb jogellenes magatartására vonatkozó felperesi állításokat alaptalannak találta.

[5] A sérelemdíj mértéke körében értékelte, hogy az állított jogsértések közül egy nyert bizonyítást. Mérlegelte az elszenvedett sérülést, annak deformitás, mozgásbeszűkülés, tengelyeltérés nélküli gyógyulását, melyek alapján 800.000 forint sérelemdíjat talált alkalmasnak az elszenvedett hátrányok ellentételezésére.

[6] Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – annak fellebbezett részében – részben megváltoztatta és a sérelemdíj összegét 2.000.000 forintra felemelte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasítottnak tekintette és az elsőfokú ítélet további fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta.

[7] Az alperesi fellebbezés kapcsán előjáróban kiemelte, miután az eljárás 2018. január 1-jét megelőzően indult, a jogvita elbírálása során a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait kellett alkalmazni.

[8] Rámutatott, hogy a felperes a szakvélemény kiegészítését követően további kiegészítésre vonatkozó indítványt nem terjesztett elő, így – bizonyítási indítvány hiányában – az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt indokolási kötelezettségét. A szakvélemény megállapításait vizsgálva arra az álláspontra helyezkedett, hogy az mentes azoktól az ellentmondásoktól, amelyekre az alperes hivatkozott. Véleménye szerint az, hogy a felperes klinikai felvételekor elmozdulással járó törést nem észlelték, nem teszi kétséggé a másnap 0 óra 09 perckor készült röntgenfelvételt és az orvosszakértői vélemény megállapításait. Erre tekintettel helyesnek találta az elsőfokú bíróság álláspontját a

tekintetben, hogy az alperes az intézkedése során megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, amelynek következtében sérelemdíj fizetésére köteles. Annak mértékét azonban nem tartotta alkalmasnak a felperes által elszenvedett hátrányok kompenzálására. Mérlegelte, hogy a törés ugyan maradandó sérülések nélkül gyógyult, de az ízfelszín sérülésével járt, ami hosszú távon az ízületek fokozott, felgyorsult kopását eredményezheti. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes térde fájdalmas, amely érzés terhelésre fokozódik, így az alsó végtag terhelhetősége csökkent és részben a törés miatt a bal lábára sántít. Értékelte továbbá, hogy a sérelmet okozó felróható magatartás hatósági intézkedés során történt, aminek következtében a felperes 8 napon túl gyógyuló csonttörést szenvedett. Érvelése szerint a megállapított módon végrehajtott rendőri intézkedés alkalmas a rendőri eljárás szabályszerűségébe vetett közbizalom megingatására, ezért előtérbe helyezte a sérelemdíj mértékének meghatározásakor annak preventív jellegét, és az alperes marasztalásának összegét 2.000.000 forintra emelte fel.

A felülvizsgálati kérelem

[9] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte.

[10] Indokolásában kifejtette, hogy a jogerős ítélet hiányos, iratellenes és téves jogértelmezésen, jogkövetkeztetésen alapul.

[11] Részletes indokolásában előjáróban kiemelte, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kártérítésnek többletfeltétele a kirívóan jogellenes magatartás. Álláspontja ugyanakkor az volt, a perben nem nyert bizonyítást, hogy a csonttörést a beosztottjai okozták. Véleménye szerint az intézkedés arányban állt annak céljával. Ezzel összefüggésben lényegesnek tartotta, hogy annak célja egy fegyveresen garázdaság elkövetésével megalapozottan gyanúsítható, együtt nem működő, az intézkedő rendőrökre fegyvert fogó személy megfékezése volt. Ezért – álláspontja szerint – részükről az elvárható és célszerű magatartás az volt, hogy az intézkedésre minél rövidebb időn belül és a lehető legbiztonságosabban kerüljön sor. Kiemelte, az intézkedés eredményessége csak az alkalmazott módon volt biztosítható. Utalt arra, hogy az megfelelt a rendőri intézkedések elfogadott gyakorlatának is. Hangsúlyozta ezzel kapcsolatban a felperes magatartását: azt, hogy nem működött együtt a rendőrökkel és alkoholos befolyásoltsága miatt instabil volt. Érvelése szerint ezért a jogerős ítélet az intézkedő rendőr-főtörzsőrmester tanúvallomásából tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a földrevitel és annak módja az intézkedés céljával nem állt arányban. Kiemelte a tanúvallomásból azt a részt, amely szerint a felperes maga mondta el, hogy a lába korábban sérült meg, mert elesett a lépcsőn. Kifogásolta annak bizonyossággal való megállapítását is, hogy a hátrabilincselte kezű ember lefektetésekor reflexből a térdét eresztí le először. Vitatta a szakvélemény megállapításait. Ennek kapcsán megjegyezte, hogy a felperes a saját lábán ment a mentőkocsizhoz, tehát képes volt arra, hogy járjon. Szemben a megállapított tényállással kiemelte, a tanúk kizárólag arról nyilatkoztak, hogy amikor megérkeztek, a felperes zsebre tett kézzel állt az udvaron, nem sétált.

[12] Véleménye szerint azzal, hogy a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes által felhívott ellentmondásokat és a szakvéleményt aggálytalannak tekintette, megsértette a Pp. 182. § (3) bekezdésében írtakat. Hangsúlyozta, a szakértő ugyan kiegészítette szakvéleményét, az alperes által jelzett ellentmondásokat azonban nem tisztázta.

Így nem oldotta fel azt az ellentmondást, amely szerint ha az intézkedés során sérül a felperes lábán a hámréteg, akkor az a kontroll időpontjáig nem gyógyult volna úgy, hogy a vizsgáló orvos inveterált abrasióként minősítse, ami régóta fennálló sérülést jelent. Érvelése szerint ugyancsak a sérülés korábbi keletkezését bizonyítja a 2016. december 20-án készült ambuláns lapon rögzített azon tény, hogy a törés csak sejtethető. Kifejtette, ha a felperes a rendőri intézkedés során sérült volna, akkor az később, 10-14 nap elteltével mutatta volna a gyulladás jeleit. Ebből arra következtetett, hogy a törés legalább 10 nappal korábban kellett bekövetkezzen. További ellentmondásnak tartotta, hogy ha a sérülés azonnali járásképtelenséget okoz, akkor a felperes nem tudott volna a mentőautóhoz menni. Kiemelte, intézkedése során a rá vonatkozó jogszabályok betartásával, jogszerűen, a szükségesség és arányosság elveinek megtartásával járt el, így felróhatóság hiányában nem tehető felelőssé a felperest ért sérülésekért. Felhívta a figyelmet a felperes nyilatkozatainak ellentmondásosságára, részletezve azokat.

[13] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[15] A Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[16] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A 3. ponthoz fűzött indokolás szerint a felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Éppen ezért érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében e tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja (4. ponthoz fűzött indokolás). Ennek következtében az olyan indokolás sem vizsgálható, amellyel szoros logikai kapcsolatban álló jogszabálysértés nem kerül megjelölésre, mint ahogy nem elegendő pusztán a megsértett jogszabályhely megjelölése sem.

[17] Mindezek alapján a Kúria érdemben csak azokat a felülvizsgálati érveket vizsgálhatta, amelyekhez a felperes adekvát megsértett jogszabályhelyet társított, ugyanakkor – másfelől – csak a felhozott érvekre szorítkozhatott a felülbírálat.

[18] A felperes felülvizsgálati kérelmében idézte a Ptk. 6:548. § (2) bekezdését, 2:52. § (1) és (2) bekezdését, 6:519. §-át és 1. § (4) bekezdését, jogerős ítélet általi megsértésüket azonban kifejezetten nem állította, azokra valószínűleg a téves bizonyíték értékelésén keresztül utalt. Azt fejtette ki, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat mennyiben kellett volna az eljáró bíróságoknak eltérően értékelnie, és arra a következtetésre jutnia, hogy az alperes magatartása jogszerű volt, azzal nem állt okozati összefüggésben a felperes bekövetkezett sérülése, továbbá felróhatóság sem terheli. Nem jelölte meg azonban megsértett jogszabályhelyként a tényállás bíróság általi megállapításának, valamint ennek körében a felek előadásának és a bizonyítékoknak az értékelését szabályozó Pp. 206. § (1) bekezdését és az összecszerűség körében (felülvizsgálati kérelem 6. pontja) a Pp. 206. § (3) bekezdését sem. Mindössze a Pp. 182. § (3) bekezdését nevezte meg megsértett jogszabályhelyként.

[19] A Kúria előjáróban leszögezi, hogy az anyagi jogi jogszabályhelyek felsorolása vagy azok pusztán idézése nem helyettesíti egyfelől azt az állítást, hogy e jogszabályhelyeket sérti a jogerős ítélet, másfelől annak pontos körülírását, hogy mely okok azok, amik e jogszabályok másodfokú bíróság általi megsértését alátámasztják. Mivel e tekintetben a felülvizsgálati kérelem nem felelt meg az 1/2016. (II. 15.) PK véleményben írt követelményeknek, a Kúria nem tekinthette úgy, hogy az alperes anyagi jogi jogszabálysértést állít, így azokat nem is vizsgálhatta.

[20] Az alperes felülvizsgálati kérelmének lényege az volt, hogy – álláspontja szerint – egyrészt nem bizonyított, hogy a perbeli sérülést az alperes beosztottjai okozták, másrészt, hogy a testi kényszert aránytalanul hajtották végre. Ennek alátámasztására fejtette ki az érveit, rávilágítva a megállapított tényállás bizonytalanságára, az azt cáfoló peradatokra.

[21] A bizonyítékmérlegelés szabályát a Pp. 206. § (1) bekezdése rögzíti. Ha a fél a megállapított tényállást a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése miatt vitatja, megsértett jogszabályhelyként ezt a rendelkezést kell megjelölnie. Miután az alperes ezt felülvizsgálati kérelmében elmulasztotta, tartalmilag ehhez kapcsolódó szöveges indokolásával a Kúria az 1/2016. (II. 15.) PK véleményben írtakra figyelemmel érdemben nem foglalkozhatott.

[22] Szűk körben, a szakvélemény megállapításait illetően azonban ezt megtehetette, mert az alperes megsértett jogszabályként hivatkozott a Pp. 182. § (3) bekezdésére, és ehhez kapcsolódóan érveit is kifejtette.

[23] A jogerős ítélet alapjául elfogadott szakvéleményről állította, hogy az aggályos, ellentmondásos, az alperes által feltett kérdésekre nem ad választ, illetőleg válaszai nem meggyőzőek.

[24] Így nem tartotta kielégítőnek a szakértő azon megállapítását, hogy a törés a képalkotó felvétel alapján – ahhoz képest – 0-14 nap között keletkezett. Úgy vélte, ha a felperes a rendőri intézkedés során sérült, és szakadt fel lábán a hámréteg, az másnapra nem lehetett olyan állapotban, hogy azt inveteráltként, vagyis régóta fennállóként írja le a vizsgáló orvos, ahogy az sem lehetséges, hogy 4 nappal később a hámsérülés gyógyulttá váljon, ami szintén a leleten szereplő adat.

[25] Ezek az érvek azonban önmagukban nem alkalmasak a szakvélemény aggályossá tételére. Ennek egyik oka, hogy nincs adat arra, a hámsérülés a felperes lábán pontosan hol volt látható, nevezetesen a törésnek megfeleltethető helyen, vagy másutt. A másik ok, hogy az sem biztos, az a térsérülés alkalmával keletkezett, ezért következtetést a térsérülés időpontjára abból levonni nem lehet. Végül a harmadik, hogy a hámsérülés gyógyulása nyilvánvalóan függ annak súlyosságától, mélységétől. Így egy felületi, kisebb horzsolásos hámsérülés gyorsabban gyógyul, mint egy mélyebb rétegeket is érintő, tehát akár bekövetkezhet 4 nap alatt, ez pedig a szakvélemény szerinti gyógyulási időbe esik. Az alperesi érvek mentén ezért nem zárható ki az a lehetőség, hogy a rendőri intézkedés alkalmával keletkezett kisebb, felületes hámsérülésről van szó, ami gyorsan gyógyul, de az sem, hogy az egyáltalán nem köthető a törés bekövetkezéséhez.

[26] A következő indok, amellyel az alperes kétségesse kívánta tenni a szakvéleményt az, hogy a december 20-i, vagyis a perbeli intézkedést követő 8. napon készült ambuláns lap szerint a törés csak sejtethető.

[27] Lényeges azonban, hogy a peradatok szerint ekkor gipszrögzítésen keresztül vizsgálták a felperest (9. számú iratok közt található december 20-i ambuláns lap), ennek köszönhető a bizonytalan státusz. De az sem hagyható figyelmen kívül, hogy december 12-én, vagyis a rendőri intézkedés napján a sérülést határozott diagnózisként írta le a vizsgáló orvos. Így ebből sem vonható le következtetés arra, hogy a törés – az alperesi állításnak megfelelően – a rendőri intézkedést megelőzően keletkezett.

[28] A most kifejtettek alapján – az alperes által hivatkozott fenti okokból – a szakvélemény aggályosnak, ellentmondásosnak nem tekinthető, így az sem kérdőjelezhető meg, hogy arra helyesen hagyatkozott a jogerős ítélet.

[29] További ellentmondásként jelezte az alperes, hogy ha – a szakvéleménynek megfelelően – a sérülés azonnali járásképtelenséget okoz, akkor a felperes nem lett volna képes „a saját lábán kisétálni” a mentőautóhoz.

[30] A Kúria azonban e hivatkozás kapcsán megállapította, hogy az valójában nem a szakvélemény vitatása – bár a Pp. 182. § (3) bekezdése körében hivatkozott rá az alperes –, hanem éppen arra alapítva támadja a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelését: azt kívánja alátámasztani ezzel, hogy a sérülés korábban történt, mert a felperes nem volt járásképtelen, holott a szakértő szerint az adott sérülés ezzel jár. A jogerős ítélet téves, okszerűtlen bizonyíték mérlegelését illetően azonban – ahogy már arra fentebb a Kúria rámutatott – adekvát eljárási jogszabálysértést [Pp. 206. § (1) bekezdés] az alperes nem nevezett meg, ezért nem volt vizsgálható a bizonyíték értékelés esetleges okszerűtlensége.

[31] Állította az alperes azt is, hogy a másodfokú bíróság ítélete hiányos, azonban ehhez sem társította a megfelelő, az ítélet teljességének elvét [Pp. 213. § (1) bekezdés], illetőleg az indokolással kapcsolatos követelményeket rögzítő [Pp. 221. § (1) bekezdés] jogszabályhelyek valamelyikét. A jogerős ítélettel szemben felhozott érveiből arra lehet következtetni, hogy az indokolást tartotta hiányosnak, mivel néhány, az alperes által relevánsnak tartott bizonyítékot

a másodfokú bíróság nem értékelt. Tekintettel azonban arra, hogy e hivatkozás kapcsán sem jelölt meg megsértett jogszabályhelyet, a Kúriának ezt az érvet is figyelmen kívül kellett hagynia.

[32] Ugyancsak nem foglalkozhatott érdemben a sérelemdíj jogerős ítélet szerinti összegével, mert az alperes felülvizsgálati kérelme ennek kapcsán (6. pont) megsértett jogszabályhelyet egyáltalán nem tartalmazott [1/2016. (II. 15.) PK vélemény].

[33] A kifejtettekre tekintettel a jogerős ítélet jogszabálysértő volta a felülvizsgálati kérelem alapján nem volt megállapítható, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

Záró rész

[34] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, azonban a felperesnek – felülvizsgálati ellenkérelem hiányában – áthárítható költsége nem merült fel, így az erről való rendelkezést a Kúria mellőzte.

[35] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentességben részesül, ezért az előzetesen le nem rótt 200.000 forint felülvizsgálati eljárási illetéket [Itv. 50. § (1) bekezdés] az Itv. 4. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el Pp. 274. § (1) bekezdése szerint.

[37] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. március 2.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró Dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő